

Nicole,

onze beide moeders en ik gingen met enige regelmaat een dag of weekend er gezellig op uit naar Antwerpen, Den Bosch of Maastricht. Een uniek gezelschap: twee orthopedagogen met twee moeders die beiden heel lang werkzaam waren (geweest) in het onderwijs. Uiteraard werd er uitgebreid bijgepraat over van alles en nog wat. Een bijzonder aspect van deze gezellige dagen was dat er ook altijd iemand was die heel graag 'een paar kinderen' wilde bespreken. Dan werden we spontaan even een 'twee-generaties-gelegenheids-intervisiegroep'. Eén met brede expertise ook: autisme spectrumstoornissen, kinderrevalidatie, regulier en speciaal onderwijs. Ik herinner me in het bijzonder de grote betrokkenheid van ons allemaal op ons vak, op de kinderen en jongeren waarmee we werkten en de bevlogenheid die in de gesprekken doorklonk. Wat wij in een klein viertal samen creëerden was vooral een spontane warme plek, waarin ieders idee welkom was en waar er naar je geluisterd werd. Dit is ook precies wat het TEJO huis wil beogen voor kinderen en jongeren. Nicole zou het daarom zonder twijfel een grote eer hebben gevonden haar naam verbonden te zien aan het TEJO huis. Het stemt mij verdrietig dat ze dit zelf niet kan meemaken, en tevens dankbaar dat op deze manier de mogelijkheid ontstaat de sprankel van haar warmte en betrokkenheid te laten voortleven in dit initiatief.